ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΗΣΙ 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1903

ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Τριπόδων 11
Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ

Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΟΝ 5ον

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προπληρωτέαι)
ΕΣΩΤΕΡ. ἐτησία δρ. 4.— ἑξάμ. δρ. 2,50
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ.χρ.5.— » φρ.χρ.3.—

ΕΙΣ ΟΡΚΟΣ

ΚΑΘΕ Κυριακὴν οἱ στενώτεροι φίλοι τῆς Μαρκησίας Χ*** συνηντῶντο περὶ τὴν τράπεζάν της.

Εἰς τὰ πολυτελῆ καὶ πλουσιοπάροχα γεύματα, προήδρευε μὲ περισσὴν χάριν καὶ ἁβρότητα ἡ θελκτικὴ οἰκοδέσποινα· ἡ συνάθροισις δὲ ἐκείνη ἀνεμένετο μὲ νεανικὴν ἐντελῶς ἀνυπομονησίαν ὡς ὑπὸ τῶν μαθητῶν αἱ ἡμέραι σχολῆς.

Ὅλοι ἦσαν πρόσωπα ἐκλεκτὰ κατέχοντα διαφόρους ὑψηλὰς ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσεις καὶ διακρινόμενα διὰ τὴν λεπτότητα τοῦ πνεύματος καὶ τὴν διανοητικήν των ἀνάπτυξιν. Συνήθως ἦσαν ἐννέα συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Μαρκησίας, ἥτις εἶχεν ὁρίσει τὸν ἀνώτερον ἀριθμὸν εἰς δώδεκα, διαφυλάττουσα οὕτω τρεῖς θέσεις διὰ τοὺς μακρὰν εὑρισκομένους φίλους της. Καὶ εἰς τὴν ἐπιστροφήν των ἐθεωροῦντο εὐτυχεῖς οὗτοι καθήμενοι πάλιν εἰς τὴν τράπεζαν ἐκείνην, τὴν κληθεῖσαν ὑπὸ τῶν πιστῶν της φίλων «Εὐλογημένη τράπεζα τῆς φιλίας».

Τὰ πάντα εἶχε προβλέψει καὶ τοποθετήσει καλῶς εἰς τὴν οἰκίαν της, ὅπως τοῖς παρέχῃ ὥρας εὐχαρίστους· ἀκόμη ἐγένετο συνένοχος τοῦ κακοῦ των πάθους — ἐὰν τὸ καπνίζειν λέγεται κακὸν πάθος — ἐγκαταστήσασα κομψὸν καπνιστήριον, ἠὐτρεπισμένον μετὰ φιλοκαλίας ἀμέμπτου, μακρὰν τοῦ διαμερίσματός της ὅμως, ὅπως μὴ εἰσδύῃ ἐν αὐτῷ ἡ ἥκιστα ἁρμόζουσα ὀσμὴ τοῦ καπνοῦ εἰς κυρίαν χήραν.

Ὅλα λοιπὸν ἦσαν διατεθειμένα εὐαρέστως· ἀφ' ἑνὸς οἱ φίλοι της ἦσαν εὐγνώμονες καὶ εὐχαριστημένοι διὰ τὸ καπνιστήριόν των, ἀφ' ἑτέρου δὲ οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον εἰρωνικὸν μειδίαμα ἦτο δυνατὸν νὰ πλανᾶται ἐπὶ τῶν χειλέων ἐπισκέπτου ἢ ἐπισκεπτρίας διὰ τὴν ὀσμὴν σιγάρου.

Τὴν τελευταίαν Κυριακὴν δέκα πινάκια εἶχον παρατεθῇ εἰς ιὴν τράπεζαν διότι ἀνέμενον τὸν ναύαρχον Κ* ἐπανελθόντα μετὰ πολλῶν ἐτῶν ἀπουσίαν· εὐθὺς ἀπὸ ιῆς εἰσόδου του τῷ ἐγένετο ἐνθουσιωδεστάτη ὑποδοχή. Ἡ οἰκοδέσποινα θέλουσα νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν μεγάλην αὐτῆς πρὸς τὸν ξένον, ὃν ἐδέχετο, ἐκτίμησιν, τῷ ἀπηύθυνε λίαν κολακευτικοὺς ἀλλ' ἀληθεῖς λόγους, τοὺς ὁποίους οὐδέποτε γηραιὸς ναυτικὸς λησμονεῖ.

Ἐτοποθετήθη εἰς τὴν τράπεζαν παραπλεύρως τῆς Μαρκησίας καὶ ἤρχισε νὰ διηγῆται μὲ σπινθηρίζον πνεῦμα καὶ ἀνεξάντλητον εὐγλωττίαν γεγονότα ἄγνωστα εἰς Παρισίους. Ὅλοι ηὐχαριστοῦντο μεγάλως ἀκούοντες αὐτὸν νὰ διηγῆται μὲ τὸ ἀφελὲς καὶ μετριόφρον ὕφος του τὰς περιπετείας τῆς μακρᾶς του ἐξορίας. . . Αἴ, νὰπομακρυνθῇ κανεὶς τῶν Παρισίων δὲν εἶναι πάντοτε ἐξορία; Πρὸ πάντων δι' ἕνα σοφὸν καὶ καλλιτέχνην ὡς αὐτόν! Περὶ τούτου μαρτυροῦσιν αἱ τόσον θαυμασθεῖσαι εἰς τὰς διαφόρους ἐκθέσεις θαλασσογραφίαι του.

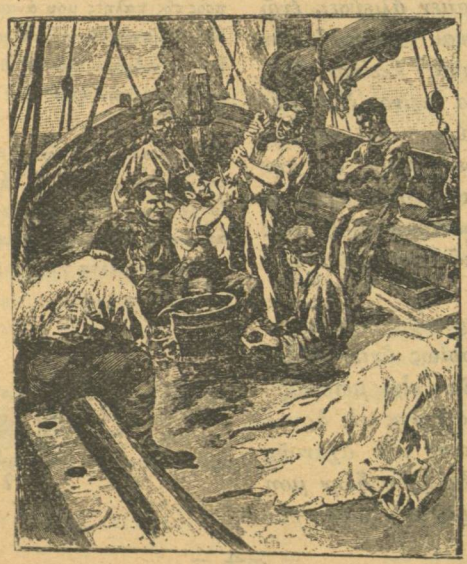

Ναῦται τινὲς ἡτοίμαζον τὸ δεῖπνόν μας... (Σελ. 34)

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ γεῦμα, διέβησαν εἰς τὸ καπνιστήριον, ὅπου τοῖς προσεφέρθη ὁ καφές· κατόπιν ἡ Μαρκησία τοῖς προσέφερεν ἐπίσης καὶ ἓν σιγάρον. Ὁ ναύαρχος λαμβάνων τὸ ἰδικόν του τῆς ἠσπάσθη τὴν χεῖρα, ἐνῷ διὰ τῆς ἄλλης ἡ Μαρκησία τῷ ἔδιδε φωτιάν.

Ἔπειτα ἀπὸ τόσῳ μακρὰν ἐν μέσῳ τρικυμιῶν καὶ ταλαιπωριῶν ἀπουσίαν, ἡ χαριτωμένη αὐτὴ καὶ ἐκλεκτὴ συνάθροισις, τὸ ἄρωμα ὅπερ ἐσκόρπιζεν ἡ νεαρὰ καὶ θελκτικὴ Μαρκησία παρήγαγον ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ναύαρχου τὴν ἐντύπωσιν ἑνὸς

μόνου τῶν «χιλίων καὶ μιᾶς νυκτῶν» καὶ ἡδέως περικαλυφθεὶς δι' ἀκαταγωνίστου θελγήτρου ἔφερε τὸ σιγάρον εἰς τὸ στόμα εἰσπνεύσας ἡδονικῶς, ἀλλὰ σχεδὸν ταὐτοχρόνως μετὰ φωνῆς τρόμου τὸ ἀπέρριψεν . . .

—Ὦ Θεέ μου! ἐφώνησεν ἔντρομος ἡ Μαρκησία, τί ἔχετε; δὲν σᾶς ἤρεσε τὸ σιγάρον;

— Εἶναι ἐξαίσιον, προσφιλὴς κυρία, ἀλλὰ παρ' ὀλίγον νὰ μὲ κάμητε νὰ ἐπιορκήσω, εἶπε συνερχόμενος καὶ μειδιῶν· μοὶ εἶναι ὁ ἀπηγορευμένος καρπός, δὲν πρέπει νὰ καπνίσω.

— Νὰ σᾶς κάνω νὰ ἐπιορκήσητε; ὑπέλαβεν ἡ Μαρκησία ἀνησύχως θεωροῦσα τοὺς λοιποὺς παρακαθημένους, ἐπειδὴ ἐνόμισεν ὅτι κατείχετο ὑπὸ πυρετοῦ.

— Μάλιστα, νὰ μὲ κάμητε νὰ ἐπιορκήσω, θέλετε νὰ μὲ ἀκούσητε; εἶπε μὲ ὕφος ὀλίγον ἀπότομον, ἔμφυτον καὶ εἰς τοὺς μᾶλλον εὐγενεῖς ναυτικούς.

— Εἶναι τώρα εἴκοσιν ἔτη, προσέθηκεν, ἔκαμα ὅρκον τὸν ὁποῖον οὐδέποτε παρέβην, νὰ μὴ καπνίσω πλέον—καὶ κλίνων πρὸς τὴν Μαρκησίαν: τὸ βάσκανον ὅμως θέλγητρον τῶν ὡραίων σας ὀφθαλμῶν θὰ μὲ καθίστα ἐπίορκον. Συγχωρήσατέ μοι τὴν μικρὰν ταύτην παρέκβασιν, εἶπε μετὰ λεπτότητος.

Ἀκούοντες αὐτὸν οὕτως ἔκφραζόμενον, ἠθέλησαν καὶ οἱ ἄλλοι ἐξ ἀβρότητος νὰ βίψουν τὰ σιγάρα των.

—Ὄχι! ὄχι! καπνίσατε! εἶπε μετὰ ζωηρότητος εἰσπνέων τὴν ὀσμήν του καθιστῶ τὸν ὅρκον μου βαρύτερον· τὸ παλαιόν μου σφάλμα ἀξίζει τὴν τιμωρίαν αὐτὴν τοῦ Ταντάλου.

Ἐπαναλαμβάνω, παρῆλθον εἴκοσιν ἔτη ἀπὸ τότε· ἤμην διοικητὴς μιᾶς φρεγάτας μὲ τριακόσια ἄτομα, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ πληρώματος καὶ ἐπλέομεν διὰ τὴν Νότιον Ἀμερικήν.

Ἓν ὡραῖον ἀπόγευμα ἀνέβην εἰς τὴν γέφυραν· ὁ οὐρανὸς ἦτο ἐκτάκτως καθαρός· ἐμπρός μου ναῦται τινὲς ἡτοίμαζον τὸ δεῖπνόν μας, ἰχθῦς τοὺς ὁποίους τὴν πρωΐαν εἴχαμεν ἁλιεύσει, ἐνῷ ὄπισθέν μου αἱ χαρίεσσαι φωναὶ τῶν ἐπιβατῶν καθίστων τερπνοτέραν τὴν ἐρημίαν ἐκείνην. Μοὶ ἔκαμεν ἐντύπωσιν τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, δὲν ἤθελον νὰ ἀποχωρισθῶ τῆς γεφύρας· καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον πάλιν, ὅτε ὅλοι παρεδόθησαν εἰς τὴν ζάλην τῶν ἐν τῷ πλοίῳ αὐτοσχεδίων ἐκείνων χορῶν, ἐγὼ κατέλαβον τὴν προτέραν θέσιν μου. Εὑρισκόμεθα εἰς τὰ μεταξὺ τῶν τροπικῶν παράλια.

Δὲν εἶχον ποτὲ ἰδεῖ λαμπροτέραν νύκτα . . . Ὁ οὐρανὸς ἀγνότατος θαυμασίως ἀντενακλᾶτο εἰς τὸ ἠρεμοῦν ὕδωρ, τὸ ὁποῖον εἶχε μεταμορφωθῇ ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης εἰς ἀργυρᾶν σινδόνην. Ἡ δρόσος ἐκείνη τοῦ ἀχανοῦς πρὸς οὐδεμίαν συγκρινομένη, ἐπλήρου ὅλην μου τὴν ὕπαρξιν ἀπολαύσεως ἀπείρου . . . Ἤμην εὐτυχὴς ζῶν καὶ ὡς ἐξ ἐνστίκτου ἐζήτησα πλησίον μου λευκήν τινα φιλικὴν χεῖρα νὰ θλίψω, ὅπως καταστήσω πληρεστέραν τὴν εὐτυχίαν μου.

Παρὰ τὰ ὑπὸ τῶν χρόνων φερόμενα ὀνειροπολήματα, ἡ φύσις μου κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τοῦ βίου μου ἦτο ἀκόμη ποιητική. Ματαίως προσεπάθουν νὰ κρύψω ἀπὸ τοὺς φίλους μου τὴν τάσιν μου ταύτην· μεθ' ὅλας τὰς ἀρνήσεις τὴν ἐμάντευα καὶ τὴν ἔσκωπτον πολλάκις ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου.

Σήμερον τὸ ὁμολογῶ ἐλευθέρως· εἶναι ἄλλως τε τόσον μακρὰν ἡ ἐποχὴ ἐκείνη! . . .

Προφέρων τὰς λέξεις ταύτας, διὰ λίαν εὐγλώττου κινήματος ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν ἀραιὰν φαιὰν κόμην του.

— Εἰς τὴν γλυκεῖαν ταύτην ῥέμβην εἶδον νὰ διέλθουν ἔμπροσθέι μου τὰ προσφιλέστερά μου πρόσωπα, τὰ ἐγκεχαραγμένα ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἢ ἐν τῷ πνεύματί μου . . .

Ἀλλοίμονον! ἡ φιλικὴ αὕτη χεὶρ μὲ εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀπαρνηθῆ! . . . Ἡ σκληρὰ αὕτη ἀπάτη βαθέως συνέθλιψε τὴν καρδίαν μου καὶ συνέσφιξα μετὰ δυνάμεως τὸ στῆθός μου, ὅπως κατασιείλω τὸν ἠθικὸν τοῦτον πόνον.

(Ἕπεται συνέχεια)

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) ΛΟΥΛΑ Θ. ΧΡΥΣΗ

ΟΠΤΑΣΙΑ

(Stéphane Mallarmé).

Ἦσαν τὰ Σεραφεὶμ κλαυμένα καὶ ἦταν θλιμμένο τὸ φεγγάρι·
Ὁ νοῦς των πέταγε—ποιὸς ξέρει. . . – καὶ μέσ' στὰ χέρια τὸ [δοξάρι,
'σ τὴν ἠρεμία ποῦ τὰ λουλούδια ἐξατμιζόντουταν γλυκὰ
'πάνω σὲ βιόλες νεκρωμένες σέρναν στενάγματα λευκά.
—Ἄχ! ἦταν ἡ εὐλογημένη 'μέρα τοῦ πρώτου σου φιλιοῦ!...
...Ἡ φαντασία μου μὲ τρελλαίνει· καὶ μεθυσμένη ἀπὸ τὸ μοῦρο
τῆς θλίψεως, ποῦ δίχως ἕνα παράπονο σκορπᾷ τριγύρω
γιὰ τὴν καρδιὰν ὅπου τὸ δρέπει, ἕνα ὄνειρο, μὲ φέρνει ἀγάλι
πρὸς τὶς παληές μου ἀναμνήσεις, 'στὰ περασμένα χρόνια πάλι.
Καὶ ἐπλανώμουν μὲ τὰ μάτια χάμω 'στὸ κουρασμένο χῶμα,
ὅταν 'στὸ δρόμο μου εὑρέθης μέσ''στῆς βραδυᾶς τὴν κρύα σιγὴν
ποῦ εἶχες τὸν ἥλιο 'στὰ μαλλιά σου καὶ τὸ χαμόγελο 'στὸ [στόμα.
Κι'ἐνόμισα πῶς βγῆκε 'μπρός μου, κι'ἐθάρρεψα πῶς πάλιν εἶδα
τὴν Ξωτικὴ μ' ὅλη τὴ λάμψι, ποῦ ὅταν ἤμουνα παιδί,
'στὸν ἥσυχο ὕπνο μου περνοῦσε μέσ' ἀπὸ μιὰ χρυσῆ ἀχτίδα,
ἀφίνοντας ἀγάλι-ἀγάλι ἀπ' τὰ μισόκλειστά της χέρια
πλῆθος μπουκέτα νὰ χιονίζη λευκὰ ἀπὸ μυρωμέν' ἀστέρια!

ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ἦτο μία νύκτα ἀπὸ ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι περικλείουν μέσα τους δὲν εἰξεύρω, κάποιο μυστικὸν ῥῖγος, εἰς τὸ ὁποῖον τοσάκις ἐνετρύφησαν οἱ ἐρασταὶ τῶν νυκτῶν.

Κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα, εἰς μίαν στιγμήν, ἡ Σελήνη, ἡ ὁποία, τίς οἶδεν εἰς πόσας ἐνόχους ἀποφάσεις τῆς νυκτὸς ἐκείνης εἶχε λάβει μέρος, ἐξεσκεπάσθη ἀπὸ ἕνα σύννεφον καὶ ἐφώτισε μερικὰ χαλάσματα καὶ τὰ παράδοξα δένδρα, τὰ ὁποῖα σιωπηλὰ ἐστέκοντο γύρω των, ὡσὰν μόνα αὐτὰ νὰ ἤκουον τοὺς μαύρους συλλογισμούς... του. Ὁ ἄνθρωπος ἐφωτίσθη καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν Σελήνην καὶ σὰν τοῦτο νὰ τοῦ ἐφάνη ὡς πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν τοῦ ἤξιζεν ἢ τοῦ ἦτο ἀπηγορευμένον, ᾐσθάνθη εἰς τὰ μέλη του ἓν ἀόριστον σκίρτημα ὅμοιον μὲ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται κανείς, ὅταν κατὰ τύχην πατήσῃ ἱερὸν τόπον· καὶ χωρὶς καθόλου νὰ διακόψῃ τοὺς συλλογισμούς του ὑπεχώρησε βαθύτερον εἰς τὰ δένδρα καὶ ἔκρυψε τὸ βλοσυρὸν πρόσωπόν του εἰς τὸ σκότος· ἀλλὰ τοὺς συλλογισμούς του, ἐπειδὴ ἦσαν μαῦροι ὅπως καὶ αὐτὸ τὸ σκότος, δὲν ἐφοβήθη μήπως φανοῦν καὶ δὲν τοὺς ἔκρυψε.

—Αὐτή!... πάντοτε αὐτή!.. Ἔλεγε σταυρώνων τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους .. Αὐτὴ ἀπὸ τὰ μικρά μου νύχια μὲ καταδιώκει, αἰωνίως μὲ καταδιώκει!...

Ὦ! αὐτὴ ἡ ἀσπλαγχνη... ἡ σκληρά... ἡ κακοῦργα!... Μὲ κατέστρεψε... μὲ ἠφάνισε! Καὶ εἶνε σκληρὰ διότι τῆς ἀρέσει!... καὶ μὲ τυραννεῖ διότι εὑρίσκει εὐχαρίστησιν!

Κακοῦργα!

Κατὰ ταύτην τὴν στιγμὴν οἱ ὀδόντες του συνεσφίχθησαν κατὰ παράδοξον τρόπον, ἀλλ' εὐθὺς ἐχαλαρώθησαν διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ.

—Μὲ καταστρέφει!... μὲ καταστρέφει ἡ ἄκαρδη καὶ δὲν ἔχω νὰ ὑπερασπισθῶ παρὰ μόνον ἕνα ἀνίσχυρο μῖσος... ἕνα μῖσος μόνον!

Ναὶ τὴν μισῶ πολύ... τὴν μισῶ φοβερά... Καὶ ἂν τὸ ἄπειρον αὐτὸ μῖσος μου... Ὦ! ὄχι, αὐτὸ εἶνε τό... αὐτὸ εἶνε ἡ φοβερωτέρα πληγή...Ἐγὼ τὴν μισῶ... τὴν μισῶ πολύ, τὴν μισῶ φοβερά!

Ἀλλὰ τί μὲ ὠφελεῖ;

Μήπως τὴν ἐμίσουν ὀλιγώτερον ὅταν μοῦ ἐβύθιζε 'στὰ μαῦρα κύματα τὸν πατέρα μου;

Τί τῆς ἔφταιξα νὰ ἰδῶ τὴν μητέρα μου 'σαὐτὴν ἐδῶ τὴν καταραμένην καλύβα νὰ ξεψυχάῃ ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὸ κρύο;

Μήπως δὲν τὴν ἠγάπησα μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς καρδίας μου εἰς μίαν ὁλόκληρον σειρὰν ὀνειροπολημάτων, ὅτε ἀκόμη ἤμην παιδίον, παρ' ὅλην τὴν ἐπιμονὴν τῆς κακίας της;

Ἐνταῦθα ἐψιθύρισεν ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις. Ἐχαμήλωσεν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν—ἴσως διὰ νὰ σηκωθῇ περισσότερον τὸ μῖσος—καὶ ἐξηκολούθησεν ὡς πρότερον.

— Τάχα αὐτὴ ἡ αἰτία νὰ μοῦ πάρῃ τὸ ποτάμι τὸ πρῶτο μου τὸ σπίτι; Καὶ ὕστερα τὸ πρῶτό μου παιδί;... ἄχ! ἀσπλαχνη!... ποῦ τὸ εἶχα κρυφὴ χαρά... χωρὶς γιατρικά... χωρὶς φωτιά... χωρὶς κἂν ψωμί!...

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας τὸ μῖσος ἐξεχείλισε καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στῆθός του εἰς εἶδος στεναγμοῦ. Τὸ φῶς τὸν ἐφώτισε καὶ πάλιν καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ τώρα εἰς τὸ σκότος. Ἀλλὰ οἱ συλλογισμοί του ὁλονὲν σκοτεινότεροι ἐπροχώρουν.

—Ὕστερα μοῦ καταστρέφει μὲ μία ἀνήκουστη ἀσπλαχνία... ἄχ! μαῦρο θηρίο καὶ ἀποτρόπαιο!

Καὶ ἐκείνη μου ἡ μικρά μου ἡ Ξανθή... ἕνας ἄγγελος ποῦ τὸ γέλοιο της μ' ἔκανε εὐτυχῆ... Ἡ γυναῖκά μου παράλυτη... πεθαμμένη!

Τώρα διεκόπη ἐπὶ πολύ. Ἔκαμε μερικὰ βήματα εἰς τὰ ξηρὰ χόρτα, ἐπῆγεν εἰς ἀκόμη σκοτεινότερον μέρος καὶ ἐπανέλαβεν.

—Ὄχι!... κακοῦργα!... Προχώρα ἀκόμη... Δὲν ἐτελείωσες. .Ἀκολούθει δολοφόνα, ἀποτρόπαιο βδέλυγμα Κατηγόρησέ με ὡς κλέπτην ... ὅτι ἔκλεψα ἐκεῖνο τὸ ἐλάχιστον ποῦ μοῦ ἄφησες—γιὰ νὰ μοῦ τὸ ἁρπάξῃς μὲ περισσότερη σκληρότητα αὔριο...ἴσως τώρα 'σὲ 'λίγο!—Ναὶ κατηγόρα με ὅτι. . ἐσκότωσα τὸν πατέρα μου!

Κακοῦργα!

Ἄχ! μαῦρε ἅδη! μ' ἔρριψες ὕστερα 'στὴν φυλακὴ εἴκοσι χρόνια...ἀκοῦς;...εἴκοσι χρόνια, εἴκοσι χρόνια εἶν' αὐτὰ 'στὴν κόλασι!

Ἐμπῆκα νέος... ἐβγῆκα γέρος. Ἐμπῆκα ὑγιής.. ἐβγῆκα μισαποθαμμένος Ἐμπῆκα μὲ ἐλπίδας καὶ ἐβγῆκα ἀπηλπισμένος!

Ὦ φρίκη!... Ἀπηλπισμένος!.. ἀπηλπισμένος!... φοβοῦ τέρας!

Ἔπειτα δὲ ὡσὰν νὰ ἠσθάνετο τὸ ἀνωφελὲς τῶν ἀπειλῶν του ἐξηκολούθησε γεμᾶτος ἀπὸ μῖσος καὶ ἀπελπισίαν.

—Ἐβγῆκα καί .. ὦ μαύρη κόλασι!... καὶ αὐτὴν τὴν καταραμένη καλύβα μου τὴν εὑρίσκω χάλασμα!

Πῶς ἤμουν;...πῶς μὲ ἔκαμες;. .Τί θὰ γείνω!..

Ὅλοι μὲ μισοῦν!... ὅλοι μὲ ἀποστρέφονται!.. ὅλοι μὲ φεύγουν!... Τίποτε δὲν μοῦ ἄφησες παρὰ μόνον δυστυχίαν...δυστυχίαν καὶ μῖσος...μῖσος.

Ναὶ μῖσος!... μῖσος!... μῖσος!

Μ' ἐδιάλεξες διὰ τὸ σκληρότερο καὶ βδελυρότερο παιγνίδι σου .. γιὰ τὴν ἀτιμότερη χαρά σου!

Κατάπιέ με λοιπὸν, ἀχόρταγε ἅδη!

Ἐσιώπησεν. Ἐσιώπησε σιωπὴν βαθεῖαν, σιωπὴν ἐπίφοβον ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ἐγκυμονοῦν τὰς καταιγίδας. Αἴφνης μία ἁπαλὴ λάμψις τῶν ἐξαγριωμένων ὀφθαλμῶν του ἐφώτισεν ὡς ἀστραπὴ τοὺς βλοσυρούς του χαρακτῆρας καὶ ἀμέσως ἀντήχησεν ὡς βροντὴ ἀπὸ τὸ καθημαγμένον του στῆθος ἡ ὡσεὶ ἐξ ὀρειχάλκου φωνή του.

—'Αλλὰ ὄχι!... ὄχι!... ποτέ!... Αἰσθάνομαι ὅτι μισῶ!... ναὶ μισῶ! 'Ακούεις;... Μισῶ! Μισῶ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου καὶ τὸ μῖσος μου αὐτὸ εἶνε δύναμις ἄπειρος!

Ὄχι! δὲν χύνω δάκρυα! Δὲν ἁρμόζουν εἰς τὸ μῖσος!

Δὲν σὲ φοβοῦμαι, κακοῦργα!... Σὲ μισῶ καὶ θὰ σὲ ἐκδικηθῶ!!...

Σὲ περιφρονῶ ἀθλία Μοῖρα!..

ΑΛΕΞ ΠΟΛΥΧΡΟΝΑΚΗΣ

ΙΛΛΑ

ΓΑΛΑΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Ἡ ψυχομάνα.

Ἔργον *N. Γύζη*

Τριγυρῶ εἰς τὴν ἱέρειαν τὴν καθισμένην εἰς τὸ κατώφλιον τῆς στρογγύλης καλύβης της τὸ δάσος ἐξετείνετο φρικαλέον καὶ ζοφερόν, τὸ ὁποῖον διεπερᾶτο ἐνίοτε ἀπὸ μακρὰν ὀρυγὴν ἄρκτου. Ἐφαίνετο ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἦτο ἀκόμη τρομερώτερον ἢ συνήθως μὲ τὴν αἱματόχρουν ἀκτινοβολίαν τὴν ὁποίαν μία θαυμασία δύσις τοῦ χειμερινοῦ ἡλίου ἔδιδεν εἰς τὸν οὐρανόν, ἐφ' οὗ οἱ κλάδοι διεγράφοντο ἀγρίως μελανοὶ ἐκτεταμμένοι καὶ διεστραμμένοι ὡς βραχίονες.

Καθισμένη ἐπὶ χονδρῆς καθέδρας μὲ τὴν κεφαλὴν σκυμμένην ὑπὸ τὸ βάρος τῶν πλουσίων μέχρις ἐδάφους πλοκάμων της, ἡ Ἴλλα παρεδίδετο εἰς θλιβερὸν ρεμβασμὸν καθιστάμενον περισσότερον ζοφερόν, ἀπὸ τὸν θρησκευτικὸν φόβον, ὁ ὁποῖος ἀρχίσας τὸ λυκαυγὲς ἀνεδίδετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα.

Ἡ Ἴλλα, ἡ ἱέρεια, ἐσκέπτετο καὶ αἱ σκέψεις της ἦσαν ζοφεραὶ ὅπως ὁ θεὸς Ταράνν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τῆς γενέσεως τοῦ κόσμου εἶχεν ἀναλάβει νὰ τρομάζῃ τοὺς θνητούς, ὑπὸ τὰς ὀργὰς τῆς θυέλλης. Μετεφέρετο εἰς τὴν μακρυνὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν θύελλα μίσους ἠγείρετο πέριξ τοῦ Λαέρ, τοῦ ἀνδρείου πολεμιστοῦ, τὸν ὁποῖον ἐξ ὅλων τῶν ἄλλων εἶχεν ἐκλέξει ὡς σύζυγον, διότι ἦτο αὐτὴ ὡς σπάνιον ἄνθος ἀβρότατον καὶ ὡραιότατον τοῦ ὁποίου πάντες ἠὔχοντο ἐμπαθῶς ν' ἀπολαύσωσι τὸ μύρον. . . Τὸ πλεῖστον ὅμως τῶν πολεμιστῶν ὑπήκουεν εἰς τὰς διαταγάς της.

Εἷς μόνος ἐπέμενεν εἰς τὸ μῖσός τοῦ ἀπατηθέντος ἐραστοῦ, ὁ Μανναργκόν, ὁ τρομερὸς ἀρχηγὸς φυλῆς τινος τῶν Ἀλλοβρόγων, ὅστις ἐσεμινύνετο ἕνεκα τοῦ δικαίου τίτλου τῆς ἀνεγνωρισμένης ἀνδρείας του καὶ τοῦ μεγάλου ξυλίνου κιβωτίου τοῦ περικλείοντος τὰς κεφαλὰς τῶν παρ' αὐτοῦ φονευθέντων ἐχθρῶν. Εἶχε διευθύνει, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πολεμιστῶν του, μεγάλην ἐκστρατείαν κατὰ τῶν Μασσαλιγῶν, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ ἐπειδὴ τὸν εἶχον περιφρονήσει· καὶ εἰς ὅλας τὰς μάχας ἐνικᾶτο, χωρὶς ὁ Λαὲρ νὰ λάβῃ οὔτε ἁπλῆν ἀμυχήν. Ὁ Μανναργκόν, λυσσῶν, ἀγνοῶν τοὺς νόμους τῆς τιμῆς, ὑπακούων εἰς τὰ ἀγριά του ἔνστικτα, ἐνστίκτα βαρβάρου, ἐφόνευε καὶ κατέσφαζε τέλος προδοτικῶς τὸν ἐχθρόν του, τὸν ὁποῖον συνήντησεν εἰς τὸ κυνήγιον.

Ἡ Ἴλλα, μὲ φρικίασιν τρόμου διατρέχουσαν ὅλον τὸ λεῖόν της δέρμα, ἐνόμιζεν ὅτι ἐπανέζη κατὰ τὴν ἐσαεὶ κατηραμένην ἐκείνην ὥραν καθ' ἣν, εἰς ἐν ὁμοιότατον πρὸς ἐκεῖνο λυκαυγές, τῆς μετέφερον αἱμόφυρτον τὸν Λαέρ, τὸν ὁποῖον ἔβλεπε νὰ ἐκπνέῃ εἰς τοὺς βραχίονάς της, ἱκετεύοντα αὐτὴν νὰ τὸν ἐκδικηθῇ.

Ἡ νεᾶνις ἐνόμιζεν ὅτι θὰ παρεφρόνει. Ἦτο ἀπαρηγόρητος, κρύπτουσα ἀπὸ ὅλους—καὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς της ἀκόμη πλησίον τῶν ὁποίων εἶχε ἔλθει ἵνα ζήσῃ—τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου τοῦ συζύγου της· ἀφιερώθη εἰς τὴν λατρείαν τῆς Koriwden, τῆς λευκῆς νύμφης, παρακαλοῦσα αὐτὴν θερμῶς καθ' ἑκάστην νὰ τῆς ὑποδείξῃ τὸ μέσον νὰ ἐκδικήσῃ τὸν Λαέρ, ἀναμένουσα τὴν κατάλληλον στιγμὴν μὲ ὑπομονήν, τὴν ὁποίαν οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐξαντλήσῃ...

Κραυγαὶ μεγάλαι μεμιγμέναι μετὰ γελώτων, οἱ ὁποῖοι αἰφνιδίως ἀντήχησαν παραπλεύρως της, εἰς τὴν καλύβην, τὴν ἔκαμον νὰ ὑψώσῃ αἰφνιδίως τὴν κεφαλήν. Ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπόν της, ὡσὰν ἐξήρχετο ἐνὸς ὀνείρου, ζητοῦσα νὰ τακτοποιήσῃ τὰς ἰδέας της· ἔπειτα ἐξερράγη εἰς γέλωτα πικρόν, σκληρόν, ὅστις ἀπεκάλυψε τοὺς λευκούς της ὀδόντας καὶ ἀντήχησε παραδόξως εἰς τὸν δροσερὸν ἀέρα. Ἐνεθυμεῖτο. Ἡ τόσον ἀναμενομένη ἡμέρα τῆς ἐκδικήσεως εἶχεν ἔλθει τέλος. Ὁ Μανναργκόν, ὁ δολοφόνος, ἦτο ἐκεῖ, ἐντὸς τῆς οἰκίας, θριαμβεύων διὰ νίκην, τὴν ὁποίαν ἐπίστευεν ὅτι ἔδρεψε, ὑπέρκορος κρεάτων καὶ οἴνου.

Ἦτο εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἴλλας.

Μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Λαέρ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀλλοβρόγων εἶχε τὴν αὐθάδειαν νὰ ἐνοχλῇ τὴν χήραν μὲ τὰς παλαιάς του ἐρωτοτροπίας. Κατ' ἀρχὰς μὲ φρίκην τὸν εἶχεν ἀποκρούσει, διότι τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπεν εἰς τὰς χεῖράς του τὸ αἷμα τοῦ θύματος. Ἔπειτα, αἰφνιδίως, χωρὶς κανεὶς νὰ δυνηθῇ νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίας της μεταβολῆς, ἐγίνετο τρυφερωτέρα δι' αὐτόν, τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἐλπίζῃ....

Ἡ εἰρήνη εἶχε συνομολογηθῇ μεταξὺ τῶν Ἀλλοβρόγων καὶ Μασσαλιγῶν καὶ μεγάλη εὐωχία συνήνωνε τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν δύο φυλῶν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός τῆς Ἴλλας· εἰς τὸ τέλος τοῦ δείπνου ἡ νέα ὤφειλε νὰ ὑποδείξῃ τὸν Μανναργκὸν ὡς νέον της σύζυγον. Γύρω τῆς χαμηλῆς τραπέζης, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν παρατεθειμένα μεγάλα τεμάχια ἀγρίων ζώων, οἱ συνδαιτημόνες ἐκάθηντο ἐπὶ καθεδρῶν κεκαλυμμένων ὑπὸ δερμάτων ζώων. Ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς του εἶχεν ἕκαστος κρεμάσει, ἐκτὸς τῆς στρογγύλης του ἀσπίδος ὅπου οἱ γλῶτται προσεπάθουν νὰ παραστήσουν τὸ ὡραιότερόν του κατώρθωμα, καὶ τὸ κράνος του, τὸ κοσμημένον διὰ σιδηρῶν πτερύγων καὶ τὸ γιγαντῶδες του ξίφος μὲ τὴν ξυλίνην θήκην. Καὶ ἐσχημάτιζον, ὅλα γύρω εἰς τὴν στρογγύλην αἴθουσαν, σειρὰν περιλαμπῶν τροπαίων μὲ τὰ ὁποῖα ἔπαιζεν ἡ φλὸξ τῶν λαμπάδων, καὶ ἐγένοντο λαμπρότερα, ἀκόμη σπινθηροβόλα μὲ τὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἐπὶ τοῦ τοίχου κρεμασμένας γούνας, αἵτινες ἐκρέμαντο καὶ αὐταὶ ἀπὸ τὰς ἐκδαρείσας κεφαλὰς τῶν ζώων, ὅπου τὰ πολύκλαδα κέρατα τῆς ἄλκης συνηγωνίζοντο μὲ τοὺς χαυλιόδοντας ἑνὸς κάπρου. Τὸ συμπόσιον ἦτο ταραχῶδες. Ἕκαστος συνδαιτημὼν ἐλάμβανε μὲ τὴν σειρὰν τὸν λόγον, ὅπως διηγηθῇ τὰ μεγάλα πολεμικά του κατορθώματα, συχνάκις διακοπτόμενος ἀπὸ τὰς ἀνευφημήσεις τοῦ ἀκροατηρίου ἢ ἀπὸ τὰς ὑλακὰς τῶν

σκύλων, οἱ ὁποῖοι ἐμάλλωνον γλύφοντες τὰ ἀπορρήματα τοῦ δείπνου.

Ὁ Μανναργκὸν ἠγάλλετο. Ἐθαύμασαν ὑπερμέτρως τὸ κύπελλόν του ἐμπεποτισμένον εἰς τὸν χρυσόν, ἐπήνεσαν τὰς ἀφηγήσεις του καὶ τώρα μετὰ ἱκανοποιήσεως ἐσκέπτετο ἐκεῖνος ὅτι ἡ γυνὴ αὐτή, διὰ τὴν ὁποίαν τοσαῦτα κακουργήματα εἶχε διαπράξει, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τόσον καιρὸν εἶχεν ἐνοχλήσει, δὲν ἦτο τέλος ἰδική του.

Μεγάλη σιωπὴ ἔγεινε. Ἡ θύρα ἠνοίχθη βραδέως καὶ ἡ Ἴλλα ἐφαίνετο λευκοτάτη μὲ τὴν μακράν της ἐσθῆτα, ὠχροτάτη, θεῖος ὡραῖα, ὑπὸ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς ξανθοὺς πλοκάμους της, μὲ τὸ μέτωπον περιεζωσμένον ὑπὸ ἀργυρᾶς στεφάνης. Εἰς τὴν χεῖρα ἐκράτει χρυσοῦν κύπελλον . . . Ὅταν ὅλοι οἱ συνδαιτημόνες ἐσιώπησαν. ὡμίλησεν αὐτή :

—Ἐπιτρέψατε, παρακαλῶ, πάτερ μου, νὰ ἐκλέξω τὸν σύζυγον, τὸν ὁποῖον ἐπιθυμῶ.

Ὁ γέρων τῆς κατένευσε διὰ κινήματος τῆς πολιᾶς του κεφαλῆς, ἐκείνη δὲ ὑψώσασα πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸ κύπελλον ἐπεκαλέσθη τὴν Θεάν :

—Ὦ Θεία, λευκὴ νύμφη, ἥτις φωτίζεις τὰς νύκτας μιας, ἁγνὴ θεά τὴν ὁποίαν λατρεύω καὶ ὑπηρετῶ, δέχθητι τὴν προσφορὰν μου σταγόνων τινῶν ὑδρομέλιτος καὶ ἄξιωσον νὰ ρίψῃς εὐνοϊκὸν βλέμμια ἐπὶ τῆς πράξεώς μου ταύτης.

Ἔπειτα ἔπιε πρώτη καὶ ἔτεινε τὸ κύπελλον εἰς τὸν Μανναργκόν, ὅστις τὸ ἐκένωσε διὰ μιᾶς. . .Τότε ἡ Ἴλλα ἀφῆκε ὀξεῖαν κραυγὴν χαρᾶς καὶ θριάμβου καὶ ἐφάνη εἰς τοὺς εὐωχουμένους κατειλημμένη ὑπὸ καταχθονίου χαρᾶς ὠχροτέρα ἀκόμη, παρὰ εἰς τὴν εἴσοδόν της, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς περιεζωσμένους διὰ κύκλου μελανοῦ, μεγεθυνομένου ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

—Ὦ Θεά, προσηυχήθη ἀκόμη μὲ τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, τὸ βλέπεις, ἠθέλησα νὰ ἐπιζήσω τοῦ λατρευτοῦ μου Λαέρ. μόνον ὅπως ἀναμείνω τὴν ἡμέραν ταύτην. Τώρα ἐξεδικήθην καὶ θὰ τὸν ἐπανεύρω εἰς τὰ ἄπειρα διαστήματα, ὅπου ἡ εὐτυχία εἶναι αἰωνία. Ἐσιώπησε μίαν στιγμὴν· ἐκφρασις ἀμέτρου θλίψεως διεγράφη ἐπὶ τοῦ προσώπου της. Ἀλλά, στρέφουσα τὰ βλέμματά της πρὸς τὸν Μανναργκόν, τὸν εἶδε παραμορφωθέντα. φρικώδη. Τότε, ἔλαβε καὶ πάλιν τὴν ἀγρίαν της κραυγὴν χαρᾶς :

—Καὶ σύ, εἶπε, ἄθλιε δολοφόνε τοῦ Λαέρ, σὺ ὅστις ἤλπιζες πάντοτε νὰ ἐπιτύχῃς τὸν σκοπόν σου, αἰσθάνεσαι, τώρα, τὸν θάνατον νὰ εἰσδύῃ εἰς τὰ μέλη σου ;. . . Μὲ ἤθελες σύζυγόν σου . . . ἀπόψε θὰ κατακλιθῇς εἰς τὸν τάφον. Ἄ! Λαέρ μου λατρευμένε . . . ἐξεδικήθης . . . σὲ ἐπανευρίσκω . . .

Ὁ πολεμιστὴς ἔξέπνεε. Καὶ ἡ Ἴλλα ἔπεσεν εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ πατρός της καὶ ἀπέθανεν ἀμέσως μὲ μειδίαμα ἔρωτος καὶ θριάμβου εἰς τὰ χείλη...

(Fernand Dacre)

ΑΔΩΝΙΣ ΘΑΛΗΣ

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς, ὅσοι τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν μας δὲν ἐπλήρωσαν εἰσέτι τὴν συνδρομήν των, νὰ ἀποστείλωσιν αὐτήν, ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἵνα μὴ ἀποκλεισθῶσι τοῦ δικαιώματος τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ **Λαχεῖον τῶν Δώρων τοῦ «Ἑσπέρου»**.

Ἐπιστροφαὶ πλέον δὲν εἶναι δεκταί.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ:

IVAN TOURGUENEFF

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ ΣΤΟ ΣΟΡΡΕΝΤΟ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ

ΤΡΕΙΣ ΜΥΤΑΙ ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΣΚΗΝΑΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

ΚΛΗΤΗΡ ἐκφωνῶν τὴν δίκην.—Κροσὰρ κατὰ Βουρός.

Ἀπὸ τὸ βάθος τῆς αἰθούσης σηκώνεται καὶ προχωρεῖ ἕνας κοντούτσικος μὲ πρόσωπο μαῦρο σχεδόν, κρυμμένο μέσα στὰ γένεια του, ἐνδεδυμένος μαύρην ὑποκαμίσαν, ἔχων διὰ καπέλλο ἕνα κοῦκον βελούδινον μαῦρον, τὸν ὁποῖον ἕνεκα τῆς περιστάσεως καὶ ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν Δικαιοσύνην κρατεῖ εἰς τὴν χεῖρα.

Ὁ γενειάδας προχωρεῖ εἰς τὸ προεδρεῖον.

Χαιρετᾷ τὸν πρόεδρον, χαιρετᾷ τοὺς δικαστάς, τὸν γραμματέα, τὸ ἀκροατήριον καὶ ὑψώνων τὴν δεξιὰν χεῖρα :

—Ὀρκίζομαι...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ, διακόπτων.— Ὀνομάζεσαι Κροσάρ ;

ΓΕΝΕΙΑΔΑΣ. Μάλιστα, πρόεδρέ μου. Κάϊσαρ Αὔγουστος Κροσάρ, γεννηθεὶς ἐν Παρισίοις... Ὀρκίζομαι...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Τὸ ἐπάγγελμά σου ;

ΓΕΝΕΙΑΔΑΣ. Καλλιτέχνης φωτογράφος . . . πρὸς τὸ παρὸν μένων εἰς τὴν πλατεῖαν Κλισύ, ἕνεκα τῆς πανηγύρης. Ὀρκίζομαι...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Κατέβασε τὸ χέρι σου· τίποτε δὲν ἔχεις νὰ ὀρκισθῇς!

ΚΡΟΣΑΡ. Καταβιβάζων μὲ δυσαρέσκειαν τὴν χεῖρα του.— Καλά, κύριε πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Ἐπέδωκας μήνυσιν ἐπὶ κακώσει κατὰ τῆς γυναικὸς Βουρός ;

ΚΡΟΣΑΡ. Μάλιστα, πρόεδρέ μου· (ὑψώνων τὴν χεῖρα ζωηρῶς,) καὶ ὀρκίζομαι...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Κατέβασε λοιπὸν τὸ χέρι σου ἀδελφέ! (πρὸς τὸν κλητῆρα·) Ἡ καθ' ἧς ἡ μήνυσις Βουρὸς εἶναι ἐδῶ ;

Μία γυνὴ ἡλικίας τριάκοντα περίπου ἐτῶν ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν της καὶ ἐφώναξε μὲ μίαν βραχνὴν φωνὴν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς αἰθούσης.

—Παρών! (γέλωτες).

Ἐνδεδυμένη μαῦρα ροῦχα, ἕνα σάλι πρασινοκίτρινο, μακρυὰ σαρακοστὴ καὶ ἀρκετὰ ἄσχημος, διασχίζει τὸ πλῆθος τῶν ἀκροατῶν καὶ φθάσασα πρὸ τοῦ δικαστηρίου, ἐκτελεῖ μίαν ὑπόκλισιν.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Πλησιάσατε... πλησιέστερα... ἀκόμη πλησιέστερα... Ἐκεῖ, καθήσατε εἰς αὐτὸν τὸν πάγκον...Ἔτσι... τώρα, σηκωθῆτε. . Ὀνομάζεσθε Βουρός ;

Η ΒΟΥΡΟΣ. Μάλιστα, κύριε δικαστά. Ἐστέλλα-Λευκὴ Πυτοᾶ, σύζυγος Νικολάου Βουρός.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ (εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης). Ἀλήθεια λέει!

ΚΛΗΤΗΡ. Σιωπή!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. (πρὸς τὴν Βουρὸς) Καθήσατε. (πρὸς τὸν Κροσὰρ) Ἐκθέσατε τὴν ὑπόθεσίν σας.

ΚΡΟΣΑΡ. Μάλιστα, θὰ τὴν ἐκθέσω τὴν ὑπόθεσί μου καὶ μὲ ὀλίγα λόγια, γιὰ νὰ ἰδῆτε, πρόεδρέ μου, ἂν δὲν εἶναι ἐντροπὴ σ' ἕνα πρόσωπο, ἀπὸ τὸ ὡραῖο φύλο μάλιστα, νὰ βρίσκεται σὲ τέτοια κατάστασι!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Συντομεύσατε.

ΚΡΟΣΑΡ Νά, πρόεδρέ μου... Θὰ τὰ εἰπῶ γρήγορα... Ἦταν τὸ περασμένο σάββατο, μόλις 'κτύπησε ἡ ὥρα ἕνδεκα· εἶπα λοιπὸν 'στὴν γυναῖκά μου :«Ἂν δὲν μᾶς ἔλθῃ τώρα τὸ πρωῒ κανένας πελάτης, θὰ φᾶμε μὲ ὅ,τι ἀφήσαμε ἀπὸ χθές...»

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Ἂς ἀφήσωμεν τὰς λεπτομερείας αὐτὰς καὶ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ὑπόθ.σιν.

ΚΡΟΣΑΡ. Μὲ τὴ σειρά, νὰ τὰ εἰποῦμε τακτικά, πρόεδρέ μου!... Ἡ γυναῖκά μου λοιπὸν μ' ἀπεκρίθηκε ὅτι τίποτα δὲν εἶχε περισεύσει ἀπὸ τὴν ἄλλη 'μέρα. Τὴν στιγμὴν ἐκείνη ἀκούστηκαν γέλοια καὶ φωνὲς 'στὴν πλατεῖα... Βγαίνω ἀμέσως γιὰ νὰ ἰδῶ τί τρέχει, γιατὶ πρέπει νὰ σᾶς 'πῶ ὅτι πρὸς τὸ παρὸν ἡ διαμονή μου εἶναι πλατεῖα Κλισύ, ἐξ αἰτίας τῆς πανήγυρης, καί...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Μᾶς τὸ εἴπατε αὐτό.

ΚΡΟΣΑΡ, ἐξακολουθῶν. —Σταθῆτε πρόεδρέ μου, νά, ἡ ἀδειά μου· θὰ ἰδῆτε ὅτι εἶμαι ἐν τάξει, καὶ ὅτι ἐπλήρωσα δικαίωμα...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ, διακόπτων.— Λοιπόν, ἀκούσατε γέλοια καὶ φωνές· τί ἦταν;

ΚΡΟΣΑΡ, ἔκπληκτος. —Ὁρίστε;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Ἐρωτῶ: «Αὐτὲς ἡ φωνές, τί ἦταν;»

ΚΡΟΣΑΡ, ἐννοήσας.—Ἄ! ναί! Ἦταν ἡ κυρία, νά τη, ποῦ εἶναι ἐδῶ, 'μπροστά σας, παρών!... Φοροῦσε νυφικά.

Η ΒΟΥΡΟΣ.(ἐγειρομένη, φιλόνικος) Καὶ εἶχα πολὺ δίκηο, γιατὶ μόλις εἶχα 'παντρευτεῖ 'στὴν δημαρχία τῆς Μοντμάρτρης.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ εἰς τὸ βάθος. —Ἀλήθεια λέει!

ΚΡΟΣΑΡ. Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον ἀλλὰ ἦταν καταμόναχη, μιὰ κυρία, μέσα 'στὴν πλατεῖα χωρὶς τὸν ἄντρα της, χωρίς...

Η ΒΟΥΡΟΣ. Ὄχι ἀπὸ 'δικό μου λάθος. Ὅλοι τους διασκέδαζον 'στὴν ταβέρνα. Τότε εἶπα μέσα μου ἔτσι: «Δὲν πᾷς νὰ κάνῃς καμμιὰ βόλτα 'στὴν πλατεῖα, ἀφοῦ δὲν διψᾷς;»

ΜΙΑ ΦΩΝΗ εἰς τὸ βάθος.—Ἀλήθεια λέει.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Ποῖος ὡμίλησε;

Ἕνας χοντρὸς ἄνθρωπος, κατακόκκινος, ἐγειρόμενος; ἐκ τοῦ πάγκου τῶν μαρτύρων.

—Ἐγώ· ὁ ἄνδρας της.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ Εἶσαι ὁ Βουρός;

Ο ΒΟΥΡΟΣ. Νικόλαος Βουρός, εἰς τὰς δικταγὰς τῆς Δικαιοσύνης.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Εἶδες τί ἔγεινε;

Ο ΒΟΥΡΟΣ. Ὅσο γι' αὐτὸ ἐξοχώτατε, δὲν εἶδα τίποτα· ἀλλὰ...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Τότε κάθησε! (Πρὸς τὸν Κροσὰρ) Καὶ σύ, συμπλήρωσε τὴν κατάθεσίν σου.

ΚΡΟΣΑΡ. Λοιπόν, ἡ κυρία, ντυμένη μὲ τὰ νυφικά της περιπατοῦσε μόνη 'στὸ πεζοδρόμιο, καὶ ὅλοι οἱ μάγκες ἔτρεχαν καὶ 'φώναζαν 'πίσω της, ἐπειδὴ τὸ εἶχε πιῇ λιγάκι...

Η ΒΟΥΡΟΣ, ἐγειρομένη ζωηρῶς.—Διόλου δὲν τὸ εἶχα πιῇ, ἔντιμον δικαστήριον! Ὁ ἄνδρας μου μόνον ἤπιε· ρωτῆστέ τον νὰ ἰδῆτε!

Ο ΒΟΥΡΟΣ. Ἀλήθεια λέει!

ΚΛΗΤΗΡ. Σιωπή!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ, πρὸς τὸν Κροσάρ.—Ἐξακολούθησε καὶ κάπου θὰ φθάσωμεν τέλος πάντων.

ΚΡΟΣΑΡ. Τότε λοιπὸν προχωρῶ καὶ τῆς λέγω εὐγενῶς, γιατὶ πάντοτε πρέπει νὰ ἔχῃ σέβας κανεὶς γιὰ τὸ ὡραῖον φύλον «Κυρία, θέλετε νὰ σᾶς φωτογραφήσω;... Ὁμοιότης ἀπαράμιλλος... Ἐκτύπωσις ἀναλλοίωτος... Φωτογράφησις εἰς πέντε λεπτά... Σταθῆτε, ὁρίστε καὶ δείγματα!» «Πόσο στοιχίζει;» μ' ἐρωτᾷ.—«Εἴκοσι-σολδία» τῆς ἀποκρίνομαι. Τῆς λέγω νὰ 'μπῇ μέσα 'στὴν μπαράγγα μου, 'στὸ φωτογραφεῖο μου δηλαδή, μπαίνει. Τὴν καθίζω σὲ μιὰ πολυθρόνα, τῆς κανονίζω τὴ στάσι τοῦ κεφαλιοῦ μιὰ ὥρα γιατὶ δὲν ἔμενε ἥσυχη καὶ ἔπειτα, τῆς τραβῶ τὴν εἰκόνα.

Η ΒΟΥΡΟΣ. Ναί, πρέπει νὰ μιλήσουμε γι' αὐτὴ τὴν εἰκόνα, νὰ μιλήσουμε διὰ νὰ ἰδῆτε! (Βιαοτική) Εἶχε τρεῖς μύτες!

ΚΡΟΣΑΡ, ἐπανορθῶν.—Ὄχι, δύο μονάχα, ἐπειδὴ ἡ κυρία τόσο πολὺ ἦταν πλομένη, ὥστε δὲν 'μποροῦσε νὰ σταθῇ ἀκίνητος· τότε τῆς λέγω ἔτσι: «Εἴκοσι σολδία ἔχει!» —«Εἴκοσι σολδία, μοῦ κάνει αὐτή, τότε νὰ μοῦ 'βγάλετε αὐτὲς τὶς μύτες!»— Ἐγὼ δὲν εἰμποροῦσα νὰ βγάλω τὶς μύτες, ἀφοῦ μάλιστα τὸ λάθος ἦταν τῆς κυρίας, ἡ ὁποία εἶχε κινηθῇ καὶ τῆς εἶπα πάλι: «Εἴκοσι σολδία ἔχει!» —«Νὰ λοιπόν, πάρ' τα εἴκοσι στρογγυλά!» μοῦ λέει τότε καὶ μοῦ δίνει μιὰ γροθιὰ 'στὸ στομάχι, ποῦ ἄφησα ἀπ' τὰ χέρια μου τὴν πλάκα κι' ἔσπασε.

Η ΒΟΥΡΟΣ. Γιατὶ νὰ μοῦ κάνῃ τρεῖς μύτες;

ΚΡΟΣΑΡ. Γιατὶ νὰ κινῆται ὅλη τὴν ὥρα!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ, εἰς τὴν Βουρός.—Ἀναγνωρίζετε ὅτι ἐκτυπήσατε τὸν Κροσάρ;

Η ΒΟΥΡΟΣ. Διόλου, δὲν τὸν ἐκτύπησα. Ἦταν πολὺ χονδρὸς αὐτός, ποῦ μοῦ ἔβγαλε μία φωτογραφία μὲ τρεῖς μύτες! Ὅλοι ὅσοι ἔτρεξαν...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Ποῖοι ἔτρεξαν;

Η ΒΟΥΡΟΣ. Νά, οἱ περαστικοί! ποῦ μαζεύθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν παράγγα, γιατὶ ὁ κύριος 'φώναζε σὰν τὴν κότα ποῦ κάνει τ' αὐγό, καὶ οἱ ἀστυφύλακες...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Οἱ ἀστυφύλακες, βέβαια, ἔπρεπε νὰ ἐπέμβωσι... Σᾶς ὡδήγησαν εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἐξ αἰτίας τῆς φιλονικίας σας... Καθῆστε.

(Ἡ Βουρὸς κατεδικάσθη εἰς πέντε φράγκων πρόστιμον ἐπὶ μέθῃ καὶ πέντε φράγκων ἐπὶ διαταράξει τῆς κοινῆς ἡσυχίας ἐν μέσῃ ἁδῷ.)

ΚΡΟΣΑΡ. Καὶ τὰ εἴκοσι σολδία μου, ἐντιμότατε πρόεδρέ μου;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Μπορεῖτε ν' ἀποσυρθῆτε.

ΚΡΟΣΑΡ. Λοιπόν, πῶς; δὲν θὰ πάρω τὰ εἴκοσι σολδία μου;

Ο ΒΟΥΡΟΣ. Γιατί νὰ τῆς κάνῃς τρεῖς μύτες;

ΚΡΟΣΑΡ, θυμώδης.— Κι' αὐτὴ γιατί νὰ κινηθῇ;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Κλητήρ, ἐκφώνησε ἄλλην ὑπόθεσιν.

Οἱ σύζυγοι Βουρὸς καὶ ὁ Κροσὰρ ἀπομακρύνονται φωνάζοντες δυνατὰ καὶ χειρονομοῦντες Διόλου ἀπίθανον ἡ φιλική των αὐτὴ συνεννόησις νὰ καταλήξῃ εἰς καμμίαν ἄλλην δίκην φαιδροτέραν ἀπὸ αὐτήν, διὰ τῆς ὁποίας ὁ φωτογράφος θὰ ζητῇ ἱκανοποίησιν ὄχι διότι τοῦ ἔβαλον τρεῖς μύτες, ὅπως αὐτός, ἀλλὰ διότι τοῦ ἔκοψαν ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του καὶ τὴν μοναδικήν, τὴν ὁποίαν εἶχε!

(Διασκευὴ)

SEJAN

ΚΡΑΝΙΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΙΑ

ΥΠΟ

«ΚΑΡΔΙΑΣ ΓΡΑΝΙΤΟΥ»

Ἐπικρατεῖ παρὰ τῷ λαῷ ἡ ἰδέα ὅτι, ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς ὄψεως τοῦ κρανίου δύναταί τις νὰ νοήσῃ τὴν διανοητικὴν τοῦ ἀτόμου ἀνάπτυξιν. Ἡ ἰδέα αὕτη ἐν μέρει μόνον οὖσα ἀληθής, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ γενικῶς. Ἐὰν π. χ. ἴδωσιν ἄνθρωπον ἔχοντα τὸ μέτωπον σμικρόν, διατείνονται ὅτι οὗτος εἶνε ἐστερημένος διανοητικῆς ἀναπτύξεως, ὅτι, οἱ ἔχοντες τοὺς κροτάφους λίαν βαθεῖς, εἶσι περιωρισμένοι πνεύματος κ.τ.τ.

Τὸ ζήτημα τῆς κατανοήσεως τῆς διανοητικῆς ὑπεροχῆς διὰ τῆς ἁπλῆς τοῦ κρανίου ἐπισκοπήσεως εἶνε ὀλίγον ἀκανθῶδες· ἀπαιτεῖ δὲ πεῖραν καὶ σπουδὴν οὐχὶ τὴν τυχοῦσαν.

Ἔρχομαι λοιπὸν σήμερον ὅπως παρέξω τοῖς εὐγενέσι ἀναγνώσταις καὶ ἀναγνωστρίαις τοῦ προσφιλοῦς «Ἑσπέρου» μικράν τινα ἀνάπτυξιν τοῦ ἀρκούντως σπουδαίου τούτου ζητήματος.

Ἡ μέθοδος ἡ πρὸς κατανόησιν τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς παρατηρήσεως ἐπὶ τοῦ κρανίου, δύναται νὰ κληθῇ «κρανιοσκοπία» (τῆς κυρίως κρανιοσκοπίας ἄλλης οὔσης). Συνίσταται δὲ εἰς τὴν καταμέτρησιν τῶν διαφόρων διαμέτρων τοῦ κρανίου, τὴν εὐθεῖαν (κατὰ μῆκος), τὴν ἐγκαρτέρησιν (κατὰ πλάτος), καὶ τὴν ὀρθὴν (καθ' ὕψος). Παρετηρήθη δέ, ὅτι αὗται εἰσί, παρὰ τοῖς εὐπαιδεύτοις καὶ μᾶλλον ἀνεπτυγμένοις διανοητικῶς, ἐκτενέστεραι ἢ παρὰ τοῖς ἀγρόταις καὶ ἀπαιδεύτοις. Καὶ ἐν γένει τὸ κρανίον ἐκείνων εἶνε μεῖζον ἢ τούτων.

Ἐπίσης διὰ τῆς κρανιοσκοπίας καὶ προπάντων διὰ τοῦ προσωπικοῦ συστήματος τῶν ὀστῶν τοῦ κρανίου, ἐχαρακτηρίσθη ἐκείνη ἢ ἐκείνη ἡ φυλή. Πρὸς τοῦτο λαμβάνομεν ὑπ' ὄψει τὴν προσωπικὴν λεγομένην γωνίαν, ἀποτελουμένην ἐκ δύο γραμμῶν, ἐξορμωμένων ἀμφοτέρων ἐκ τοῦ μέσου τῆς ἄνω σιαγόνος, καὶ φερομένων τῆς μὲν μιᾶς μέχρι τοῦ μέσου τῶν ὀφρύων, τῆς δ' ἑτέρας ἐπὶ τὸ στόμιον τοῦ ἔξω ἀκουστικοῦ πόρου. Διὰ τῆς ἐλάσσονος δὲ ἢ μείζονος προεξοχῆς τοῦ προσθίου μέρους τῆς ἄνω σιαγόνος (ἄνω γνάθου), ἡ γωνία αὕτη καθίσταται μεγαλειτέρα ἢ μικροτέρα, ἤτοι πλησιάζει πρὸς τὴν ὀρθὴν ἢ γίνεται ὀξυτέρα. Καὶ τὰ μὲν κρανία τὰ ἔχοντα τὴν γωνίαν ταύτην ὀξυτέραν καλοῦνται πρόγναθα (ὡς ἐκ τῆς προεξοχῆς τῆς ἄνω γνάθου), τὰ δὲ μᾶλλον ὀρθὴν ὀρθόγναθα. Καὶ τῶν μὲν ὀρθογνάθων ἡ προσωπικὴ γωνία εἶνε 80° καὶ ἄνω, τῶν δὲ προγνάθων 80° καὶ κάτω. Ἐπίσης, ὡς πρὸς τὰς ἀνωτέρω ρηθείσας διαμέτρους εὐθεῖαν, ἐγκαρσίαν, καὶ ὀρθήν, παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς:

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ "ΕΣΠΕΡΟΥ„

Αἱ προθεσμίαι τῶν διαφόρων διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους προεκηρύξαμεν, ἔληξαν· ἤδη μᾶς ὑπεδείχθη ἓν ἄτοπον, τὸ ὁποῖον ἀναγνωρίζοντες, σπεύδομεν νὰ διορθώσωμεν. Ὁ διαγωνισμὸς πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν ἔληξε χθές, ἤτοι τῇ 28ῃ Φεβρουαρίου· οἱ τελευταῖοι ὅμως ἐγγραφέντες συνδρομηταί, ἔχασαν τὸ δικαίωμα νὰ λάβωσι μέρος εἰς τοὺς διαφόρους διαγωνισμούς, ἀφοῦ ἐνεγράφησαν μετὰ τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας τῶν διαγωνισμῶν τούτων Ἕνεκα τούτων παρατείνομεν τὰς προθεσμίας. α') τοῦ διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν διηγήματος μέχρι 15 Μαρτίου ἐ.ἔ. β') τῶν λύσεων τοῦ α', β', γ' καὶ δ' φύλλου ἐπίσης μέχρι τῆς 15 Μαρτίου ἐ.ἔ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν διαγωνισμὸν πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν μᾶς ἐζήτησαν ἀναβολὴν οἱ: Πρῶτον Πῦρ, Μαυροθαλασσίτης, Φρὰ Διάβολος, Θελκτικὴ Ἀδαλουσία, Δοξασμένος Στρατηγός, Φρῖξος, Ζιζάνιον Πειραιῶς, Ἀμαρυλλίς, κλπ. ἕως ὅτου λάβωσιν ἀπαντήσεις παρὰ πολλῶν, πρὸς οὓς εἶχον γράψει. Διστάζομεν ὅμως νὰ προβῶμεν εἰς τὴν παράτασιν ἐπιφυλλασσόμενοι ν' ἀπαντήσωμεν ὁριστικῶς εἰς τὸ ἑπόμενον ἐὰν καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν λαβόντων μέρος μᾶς ζητήσωσι τοῦτο.

Ἐλάβομεν τὰς Ὥρας Εὐθυμίας, Εὔθυμε Νέε, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ μᾶς ἐπιτρέψητε μίαν παρατήρησιν. Τὰς Ὥρας Εὐθυμίας ἢ τὰς ἐπινοεῖτις ἢ τὰς ἀκούει λεγομένας καὶ τὰς σημειώνει. Κανεὶς δὲν ἔχει νὰ τῷ κάμῃ παρατήρησιν ἂν ἀντὶ νὰ ἐπινοήσῃ, ἀναγράφει γεγονότα ἢ ἀστείους λόγους, ἐφ' ὅσον οὗτοι εἶναι πρωτότυποι. Τὸ Ἀττικὸν ἅλας ὅμως εἶναι πολὺ σπάνιον σήμερον καὶ οἱ ἀστεῖοι τῶν συναναστροφῶν μας δὲν κάμνουν ἄλλο, παρὰ ν' ἀποστηθίζουν ὅσα ἀστεῖα ἔχουν διαβάσει, καὶ οὕτω ἐπιδεικνύουν τὸ δάνειον πνεῦμά των. Ὥστε πολὺ ἐπικίνδυνον τὸ νὰ σημειόνῃ τις ὅσα ἀστεῖα ἀκούει. Αὐτὰ τὰ γράφομεν διότι καὶ ἐκ τῶν 7, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐστείλατε καὶ τὰ 7 εἶναι δημοσιευμένα! Ὅτι ἔγεινεν ἐν γνώσει σας δὲν τὸ πιστεύομεν. Δὲν εἶσθε οὔτε ὁ πρῶτος, οὔτε ὁ δεύτερος, ἀλλὰ θὰ ἔγεινε κατὰ τὴν ἐξήγησιν, τὴν ὁποίαν σᾶς ἐδόσαμεν.

Γρ. Ε. Λύτσικαν, Πειραιᾶ.— Ἐπιστολήν σας, ὡς καὶ λύσεις ἐλάβομεν. Σήμερον σᾶς γράφομεν μὲ τὸ ὄνομά σας, διότι εἴχετε παραλείψει τὸ ψευδώνυμόν σας.

Ἐλάβομεν, Ἑσπερία Αὔρα, παρὰ τοῦ Ἀφροστεφανωμένου Κύματος τὸ ποίημα καὶ τὸ αἰνίγμά σας· ἀλλὰ μᾶς κατέκλυσαν τὰ ἀποστελλόμενα ἔργα, ὥστε δὲν τὰ ἐπεθεωρήσαμεν ἔτι. Ἐὰν κριθοῦν καλὰ καὶ πρωτότυπα, θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴν σειράν.

Ν. Δ. Περτέσην, Ἄνδρον.—Συνδρομὴ ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξις ἐστάλη.

Ἐγκρίνομεν τὸ ψευδώνυμόν σας, Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων καὶ Ἀθῷα Περιστερά.

Γεώρ. Παπαπαράσχου, Σερβίσην.—Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.

Γεωρ. Ε. Καθήκουρην, Πειραιᾶ.— Συνδρομή σας ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.

Εὐχαριστοῦμεν πολύ, φιλτάτη Ἑλλάς, διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ «Ἑσπέρου» ἐνθέρμους εὐχάς σας. Φύλλα ἐστάλησαν εἰς νέας συνδρομητρίας.

Ἀρ. Λεοντόπουλον, Πειραιᾶ.—Συνδρομή σας ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν, ἀπόδειξιν στέλλομεν.

Δίδα Ἀθηνᾶν Μπαξιδανάκη, Πειραιᾶ.— Ἐλάβομεν σημείωσιν τῶν 6 συνδρομητριῶν καὶ εὐχαριστοῦμεν. Φυλλάδιον εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀφαρπασθέντος ἐστείλαμεν.

Διήγημά σας ἐλήφθη, φίλτατε Ἔσπερε.

Ἀσκήσεις καὶ ἀστεῖα ἐλάβομεν, Βασιλὶς τῶν Ἀγρίων. Ὡς πρὸς τὰ δεύτερα, σᾶς παραπέμπομεν εἰς τὴν πρὸς τὸν Εὔθυμον Νέον ἀπάντησίν μας. Ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾶτε εἶναι συνδρομητής. Διὰ τὸν νέον ἐγγραφέντα εὐχαριστοῦμεν.

Ἡ ἐπιστολή σας, Φρὰ Διάβολε, μᾶς ἐξέπληξεν οὐκ ὀλίγον. Δὲν δυνάμεθα καθ' ὁλοκληρίαν νὰ ἐξηγήσωμεν τί συμβαίνει, διότι φαίνεσθε πολὺ φειδόμενος χάρτου καὶ δὲν μᾶς ἐγράψατε εἰμὴ δύο λέξεις. Τοὐλάχιστον γράψατέ μας ἀκριβῶς διεύθυνσίν σας, ἀφοῦ ἡ Τύχη μᾶς ἀπεμάκρυνε τόσον!

Ἐπιστολή σας, φιλτάτη Λύρα τοῦ Ὀρφέως, ἐλήφθη. Εἴδομεν ὅμως ἐξ ἐπιστολῶν τινων συνδρομητριῶν μας ὅτι καὶ τὸ νέον σας ψευδώνυμον, πρὶν μᾶς τὸ κοινοποιήσητε, εἶχεν ἤδη γείνει γνωστόν.

Φίλτατε Μάρκελλε, βραχεῖα καὶ λύσεις ἐλήφθησαν. Ἐχάρημεν διὰ τὴν ἀνάρρωσίν σας. Στέλλομεν 7 τετράδια Μαρμαρυγῶν.

Ἐπιστολήν σας, φίλτατε Ἀψβοῦργε, ἐλάβομεν. Πράγματι ἦτο ἐπιτυχὴς ἡ μετάφρασις ἐκείνη καὶ δικαιολογημένος ὁ ἐνθουσιασμός σας.

Δίδα Βασιλ. Τσάμπηρα, Πειραιᾶ. Δὲν ἔχομεν λόγους νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ «Ἑσπέρου» ἐνεργείας σας. Δραχ. 54 ἐλάβομεν. Φύλλα εἰς νέους ἐστάλησαν.

Διὰ τὰς εὐχάς σας καὶ τοὺς καλοὺς λόγους σας εὐχαριστοῦμεν, φίλτατε Ὠκεάνειε Ἀφρέ. Θεωρούμεθα εὐτυχεῖς ἔχοντες φίλους καλοὺς καὶ εἰλικρινεῖς ὡς σεῖς.

Ἐλήφθησαν, φίλτατε Μαυροθαλασσίτη, συνδρομαὶ 8 συνδρομητῶν· εὐχαριστοῦμεν.

Μαρμαρυγὰς ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: Ὁ Κατακτητὴς Καρδιῶν μὲ τὴν Ἐρημιάν, Μῆλον τῆς Ἔριδος, Περιηγητὴν, Μελαγχολικὴν Ἐρημίτιδα καὶ Μαυροθαλασσίτην.— Ὁ Φρῖξος μὲ τὴν Ἰωάνναν Δ' Ἄρκ, Μελαγχολικὴν Ἐρημίτιδα καὶ Ἐκδικητήν.—Τὸ Πρῶτον Πῦρ μὲ τὴν Ἐσμεράλδαν, Λάτριδα Μουσικῆς καὶ Λάτριδα τοῦ Ὡραίου.—Ὁ Φρὰ Διάβολος μὲ τὴν Λάτριδα τοῦ Ὡραίου, Ἀχόρταγην Ἀγάπην, Θηρεσίαν Βαλομὲρ καὶ Πρῶτον Πῦρ.— Ἡ Γαβριέλλα μὲ τὸ Ἄλυτον Αἴνιγμα, καὶ Χιονισμένον Παρνασσόν.—Ἡ Ἀλκυὼν μὲ τὴν Ἐσμεράλδαν, Μαυροθαλασσίτην καὶ Λεωφόρον Αθηνᾶς. —Ὁ Μεφιστοφελῆς μὲ τὸν Φρὰ Διάβολον, Μελαγχολικὴν Ἐρημίτιδα καὶ Βασιλίδα τῶν Ἀγρίων.— Ὁ Μάρκελλος μὲ τὴν Ἰωάνναν Δ' Ἄρκ καὶ Λάτριδα τοῦ Ὡραίου.—Ἡ Ἰωάννα Δ' Ἄρκ μὲ τὴν Ἀχόρταγην Ἀγάπην, Ἐκδικητήν, Λεωφόρον Ἀθηνᾶς καὶ Μελίρρυτον Ἀοιδόν.—Ὁ Μαυροθαλασσίτης μὲ τὴν Λεωφόρον Ἀθηνᾶς καὶ Θαλασσινήν. —Τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίου μὲ τὸ Ζιζάνιον Πειραιῶς καὶ Ζιζάνιον Ἀρσακείου.

Ἐλάβομεν λύσεις ἀπό: Ἐραστὴν τῶν Ἀνθέων, Μαυροθαλασσίτην, Δοξασμένον Στρατηγὸν, Θαλασσινήν, Ἰωάνναν Δ' Ἄρκ, Νύμφην Ὀρεστιάδα (καὶ συνδρομήν· εὐχαριστοῦμεν), Θηρεσίαν Βαλομέρ, Βασίλισσαν τοῦ Βορρᾶ, Μινιὸν, Πρῶτον Πῦρ, Θελκτικὴν Ἀνδαλουσίαν, Φάουστ καὶ Φρὰ Διάβολον.

Χαιρετισμοί, πληροφορίαι κ τ.λ. Ὁ Φρὰ Διάβολος πληροφορεῖ τὸν Ἕσπερον ὅτι πρὸς τὸ παρὸν εἶναι ἀδύνατον νὰ τῷ φανερώσῃ τὸ ὄνομά του, τὴν δὲ αἴτησίν του, τὴν θεωρεῖ ὡς πρόφασιν ἀποφυγῆς.—Ἡ Μινιὸν ἐρωτᾷ τὴν Λάτριδα τοῦ Ὡραίου τί γίνεται τὸ 8 καὶ 10; — Ὁ Μαυροθαλασσίτης ἀνταποδίδει τὰς προσρήσεις του εἰς τὸν Κατακτητὴν Καρδιῶν καὶ τὸν παρακαλεῖ: «δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τοῦ μεταδώσῃ τὴν τέχνην τοῦ κατακτᾷν;...»—Ἡ Ἀλκυὼν ἀντασπάζεται τὴν Ἀχόρταγην Ἀγάπην.—Ἡ Ἑσπερία Αὔρα ἀσπάζεται τοὺς γλυκυτάτους ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἀφροστεφανωμένου Κύματος, τὸ ὁποῖον γνωρίζει πολὺ καλά.—Αἱ Δίδες Χρύση ἀσπάζονται τὴν Δίδα Φωφὼ Ἀγαλλίδου.—Ἡ Χρυσαλλὶς ἀσπάζεται τὴν Λάτριδα Μουσικῆς.—Ἡ Ἀνθοδέσμη Ἴων χαιρετᾷ τὴν Λάτριδα Μουσικῆς ἧς ζητεῖ τὰ ἀρχικά. — Ἡ Γαβριέλλα πληροφορεῖ τὸ Ἄλυτον Αἴνιγμα ὅτι νομίζει ὅτι τὸ ἐμάντευσε καὶ τῷ λέγει ὅτι, ἐὰν πραγματικῶς αὐτὸ εἶναι, θὰ τὸ ἐννοήσῃ ἅμα τὸ ἐπισκεφθῇ.— Ὁ Ἕσπερος ζητεῖ τ' ἀρχικὰ τῆς Καρδίας Γρανίτου καὶ Δοξασμένου Στρατηγοῦ.—Ὁ Ἀψβοῦργος εὐχαριστεῖ τὴν Ἀλκυόνα διὰ τοὺς χαιρετισμοὺς καὶ τὴν συγχαίρει διὰ τὴν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ λαμπρὰν μετάφρασίν της.—Ὁ Τσὶν-Τσὼν προσφέρει τὰς προσρήσεις του εἰς τὸν Ἕσπερον, Λάτριδα τοῦ Ὡραίου καὶ Μῆλον τῆς Ἔριδος.—Ὁ Δοξασμένος Στρατηγὸς ἐρωτᾷ τὴν Σκανδαλιάραν: ἀφοῦ τὰ σκάνδαλά της δὲν ἠποροῦν ν' ἀνέλθουν εἰς ἕνα δοξασμένον στρατηγόν, αἱ δάφναι του ἠποροῦν νὰ κατέλθουν εἰς μίαν σκανδαλιάραν;—Τὸ Ζιζάνιον Πειραιῶς πληροφορεῖ τὴν Λάτριδα Μουσικῆς ὅτι καὶ αὐτὸ τὴν γνωρίζει πολὺ καλὰ καὶ χαιρετᾷ τὴν Λεωφόρον Ἀθηνᾶς.— Ἡ Ἰωάννα Δ' Ἄρκ πληροφορεῖ τὴν Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιὰν ὅτι οὐδέποτε εἶχε ψευδώνυμον Πόλ καί, ὡς φαίνεται, τὴν ἐκλαμβάνει ὡς ἄλλην, ἀντασπάζεται τὴν Ἀχόρταγην Ἀγάπην καὶ εὐχαριστεῖ τὸν Φρῖξον διὰ τοὺς χαιρετισμούς του.—Ἡ Ἑλλὰς χαιρετᾷ τὸ Ἄλυτον Αἴνιγμα, οὗ ζητεῖ τ' ἀρχικά.

Ὀλίγαι παρελείφθησαν ἐλλείψει χώρου. Εἰς τὰς μετὰ τὴν 23 Φεβρουαρίου ληφθείσας ἐπιστολὰς θ' ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 1ης Ἀπριλίου ἐ. ἔ.)

24. Λεξίγριφος λογοπαικτικὸς

Ἀμέσως...ἂν σὺ... λάβῃς,
βασίλισσαν σεπτὴν
χωρὶς νὰ καταλάβῃς
θὰ κάμῃς 'στὴν στιγμήν!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φρὰ Διαβόλου

25 Στοιχειόγριφος

Ἀρκεῖ νὰ ἀνταλλάξητε ἓν γράμμα, φίλοι λῦται,
κι' ἀμέσως τότε πλέουσαν τὴν νῆσον θὰ ἰδῆτε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λεωφόρου Ἀθηνᾶς

26. Αἴνιγμα.

Ἀπὸ τοὺς πολλοὺς υἱούς μου
εἷς καὶ μόνος ἔτι ζῇ,
εἰς τὸ γῆράς μου καὶ οὗτος
τελευτᾷ μ' ἐμὲ μαζί.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μινιόν

27. Ἐρώτησις.

Ποία ἐπιστήμη σχηματίζεται δι' ἑνὸς γράμματος καὶ ἑνὸς ἀριθμοῦ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Στρατηγοῦ

28. Δίζυγον.

★★★★★★★★
★ ★
★ ★
★★★★★★★★
★★ ★★
★ ★
★ ★
★ ★

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώσκεται ὁριζοντίως ἄνω δημητριακόν, κάτω ἀρχαῖος φιλόσοφος ἢ τύραννος, καθέτως ἄνω ἀριστερᾷ δένδρον, δεξιᾷ συναίσθημα δυσάρεστον, κάτω ἀριστερᾷ ποταμὸς εὐρωπαϊκὸς καὶ δεξιᾷ μέλος τοῦ σώματος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοσμοχαλασιᾶς

29. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν τὸ ὄνομα ἀρχαίου στρατηγοῦ ἀποκεφαλισθέντος.

1) Βάρβαρος βασιλεύς. 2) Θηρίον. 3) Τύραννος. 4) Ἀρχαῖον μουσικὸν ὄργανον. 5) Ἀρχαία θεά. 6) Ἔνδυμα. 7) Ἀρχαῖος ἀοιδός 8) Ἀρχαία πηγή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαυροθαλασσίτου

30. Ἐλλιποσύμφωνον.

οι - ε - εαεαι - ε - εει - αι - α - ωη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφροστεφανωμένου Κύματος

31. Φύρδην μίγδην.

αλιεκ ηχλνεω στου αβος ραβδεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λεωφόρου Ἀθηνᾶς

32. Γρῖφος.

x1
οὐ x1 δ x1 ´ ` ˜ Λυών.
x1 ὧν

Ἐστάλη ὑπὸ το Πρώτου Πυρός.

ΜΙΚΡΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Ἀνταλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Διεύθυνσις: Κίμωνα Εὐκλείδην, Ἀθήνας (Grèce) Poste-Restante.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ,,ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ,,